

Melata

MANUALE
DE
INDULGENTIIS

BX2281
M4
c.1

011762

EX LIBRIS

HEMETHERII VALVERDE TELLEZ

Episcopi Leonensis

1080022934

Recuerdo de cariño
á mi amado profesor
el dia de su cumple
años Sr Lic Cango
& Ernesto Valverde

Feliz

Méjico Marzo 3 de

1908 Adalberto Siquera

Le regalo

MANUALE
DE INDULGENTIIS

AUCTORE

BENEDICTO MELATA

Capilla Alfonsina
UNIVERSIDAD DE NUEVO LEÓN
Biblioteca Universitaria
Universidad de Nuevo León

ROMAE
EX TYPOGRAPHIA A. BEFANI

1892

47850

BX2281
M4

AUCTOR SIBI RESERVAT
IUS PROPRIETATIS.

Cum Sacra Congregatio Indulgentiis Sacrisque Reliquiis
praeposita, rite peracto examine opusculi, cui titulus *Ma-
nuale de Indulgentiis*, auctore Benedicto Melata, repererit
decreta huius Sacrae Congregationis itemque indulgentias
in eo esse fideliter relatas typis imprimi ac publicari posse
benigne permittit. In quorum fidem etc.

Datum Romae ex Secretaria eiusdem Sacrae Congrega-
tionis die 28 Septemb. 1892.

† ALEXANDER Arch. Nicopolit.
Secretarius.

ROMO EMBLEMO
ALVARES Y LETE

011762

PROEMIUM

Antequam manum admoveamus ad praesens Opus, nonnulla praemittenda censemus de *ratione* et *divisione* eiusdem, ac de *fontibus* unde doctrinam hausimus.

I. DE RATIONE ET DIVISIONE.

Porro praecipua causa quae nos movit ad scribendum, fuit non tam emolumentum christifidelibus in hoc saeculo viventibus exhibendum, quam potissimum animabus piacularibus flammis addictis solamen procurandum. Quamvis enim "Romanorum Pontificum Apostolica solicitude numquam defuit in elargiendis de ipsius Ecclesiae thesauro innumeris indulgentiis, animabus praesertim in purgatorio detentis applicabiles" (Decr. S. I. Congr. 20 Nov. 1854 in *Rescripta authentica* pag. 304); tamen eiusmodi largitas, ubi debitae conditiones non rite serventur,

FONDO EMETERIO
VALVERDE Y TELLEZ

prorsus incassa evaderet, maximo animarum detimento. Quod quum omnibus temporibus dolendum sit, tum maxime aetate hac nostra, in qua defunctorum animae ingentem iacturam passae sunt ex tot beneficiorum ac piorum legatorum suppressione; in quorum locum per indulgentiarum applicacionem compensatio veluti aliqua ex fidelium pietate haud difficile offerri posset.

Iamvero, dolendum est indulgentiarum doctrinam non ita late diffusam esse ut excellētia rei mereretur et utilitas, non solum propria, sed et defunctorum exigeret. Quare bene tam de vivis quam de defunctis mereri dicendi sunt qui curant, non solum verbis, sed praesertim scriptis in vulgus ampliorem ac distinctiorem notitiam de hoc *thesauro non deficiente in coelis* proferre. Procul dubio non desunt de indulgentiis Tractationes et quidem optime exaratae, at non videtur opus inutile facturus ille qui novas in lucem edat elucubrationes, praesertim si forma aliquantis per diversa, ita ut detur lectoribus inter plures huius generis libros seligere quem magis proprio ingenio accommodatum invenient.

His itaque rationibus adducti, consilium inivimus in lucem edere hanc de indulgentiis tractationem, quam *Manuale* appellavimus eo quod potissimum ad praxim sit destinata et ad manus sacerdotum, in quorum praesertim commodum elucrabata est, esse possit. Eam autem in duas partes dividemus, in quarum prima loquemur de indulgentiis *in genere*, in altera de indulgentiis *in specie*. Adiicimus etiam duplicem appendicem, quarum una continet *documenta* scitu valde utilia, altera vero praecipuas *formulas* Benedictionum quae magis ad praxim inseruire possunt.

His breviter praenotatis de ratione ac divisione operis, restat nunc aliquid dicendum de fontibus, ex quibus materiam seu doctrinam ipsam hausimus.

II. DE FONTIBUS.

In indulgentiis considerari potest tum illud quod ad revelationem spectat, ac proinde ad *Ius ipsum divinum* pertinet, tum illud quod a legibus ecclesiasticis determinatum est, quodque proinde est in *Iuris*

humani seu *ecclesiastici* dominio. Quare fontes, ex quibus doctrina de indulgentiis desumitur, duplicis sunt speciei, scilicet *fontes iuris divini* ac *fontes iuris humani seu ecclesiastici*.

FONTES IURIS DIVINI.

Fontes iuris divini nihil aliud sunt, quam ipsi sic dicti *Loci Theologici*, unde traduntur et confirmantur dogmata Fidei. Cum hi bene noti sint iis, qui theologicis disciplinis animum applicuerunt et quibus praesens opus praesertim destinatum est, non insistemus in iisdem enucleandis.

FONTES IURIS ECCLESIASTICI.

Fontes iuris ecclesiastici, seu loci ex quibus illud hauritur, in genere sunt omnia documenta quae leges de ecclesiastica disciplina latas continent, et duplicis sunt speciei, scilicet *publici* vel *privati*, prouti eiusmodi documenta exarantur vel ab ipso Legislatore vel ab auctore privato. Distinctim de utrisque loquemur.

Et, primo quoad fontes publicos, duo sunt

inquirenda: 1° an sint et 2° quaenam sit eorumdem auctoritas. Quod ad primum attinet, ut patet, in praesenti materia sermo non est an adsint seiuncta documenta, quae unam vel alteram dispositionem circa indulgentias referant; sed an adsint *Collectiones* eiusmodi legum.

Iamvero cum indulgentiae pars sint iuris ecclesiastici, iidem fontes qui a tractatoribus iuris canonici huic assignantur, indulgentias ipsas pro sua parte respiciunt. Sed praeter hos fontes, quos indulgentiae communes habent cum ceteris partibus iuris canonici, non multis abhinc annis proprios etiam ipsae vindicare coeperunt, scilicet:

DECRETA AUTHENTICA Sacrae Congregationis
Indulgentiis Sacrisque Reliquiis praepositae ab
anno 1668 ad annum 1882, edita iussu et au-
ctoritate Sanctissimi D. N. Leonis PP. XIII.
— Ratisbonae, Neo Eboraci et Cincinnatii.
Sumptibus, chartis et typis Friderici Pustet,
S. Sedis Apost. et S. Congreg. Indulg. et Reliq.
typogr. MDCCCLXXXIII.

RACCOLTA di Orazioni e Pie opere per le
quali sono state concesse dai Sommi Pontefici